

Sygn. akt V CZ 94/17

POSTANOWIENIE

Dnia 18 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska (przewodniczący)

SSN Marian Kocon

SSN Krzysztof Pietrzykowski (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa [...] Bank S.A. we W.

przeciwko W. S. i D. W.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 18 stycznia 2018 r.,

zażalenia pozwanych na wyrok Sądu Okręgowego w O.

z dnia 9 października 2017 r., sygn. akt II Ca .../17,

uchyla zaskarżony wyrok.

UZASADNIENIE

[...] Bank S.A. we W. wniosła o zasądzenie od W. S. i D. W. kwoty 14 989,64 zł z odsetkami umownymi i ustawowymi.

Sąd Rejonowy w B. wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2017 r. zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powódki kwotę 14 989,64 zł z odsetkami oraz nakazał ściągnąć od pozwanych solidarnie na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w B. kwotę 562 zł tytułem opłaty sądowej. Ustalił, że dnia 30 grudnia 2009 r. pozwani zawarli z powódką umowę kredytu złotowego dla konsumenta. Dnia 9 lipca 2013 r. na wniosek pozwanych strony zawarły ugodę, w której porozumiały się w zakresie zmiany sposobu spłaty wymagalnej wierzytelności przysługującej powódce wobec pozwanych pozostających w zwłoce w spłacie wierzytelności z tytułu umowy kredytu. Strony ustaliły, że w wypadku braku spłaty rat wierzytelności w terminach ustalonych w harmonogramie, bank może wypowiedzieć ugodę. Pozwani nie wywiązali się z zawartej ugody. Dnia 31 grudnia 2013 r. powódka wypowiedziała ugodę z 9 lipca 2013 r.

Sąd Rejonowy uznał, że roszczenie jest uzasadnione. Z materiału dowodowego wynika jednoznacznie, że pozwani nie dotrzyмали ani postanowień umowy kredytu, ani uzgodnień zawartej między stronami ugody, która miała ułatwić pozwanym wywiązanie się z niedotrzymanej umowy kredytu. Pozwani na poparcie swoich twierdzeń nie przedstawili żadnego dowodu. Zakwestionowali zasadność obciążenia ich odsetkami umownymi oraz kosztami monitów i upomnień. W ocenie Sądu Rejonowego, żądanie powódki jest w całości uzasadnione i wynika z zawartej umowy kredytu oraz ugody. Po upływie okresu wypowiedzenia, całe zobowiązanie zostało postawione w stan wymagalności, a jednak mimo tego, że termin zapłaty został przesunięty, pozwani w dalszym ciągu nie wywiązali się ze swojego obowiązku zwrotu udzielonego im kredytu wraz z należnymi odsetkami. Na podstawie umowy kredytu bank przekazał do dyspozycji pozwanych środki pieniężne, które pozwani zobowiązali się zwrócić wraz z odsetkami oraz kosztami prowizji. Pozwani wyrazili zgodę na obciążenie ich kosztami monitoringu i windykacji. Niewątpliwie też doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy. Kwestionowane przez pozwanych warunki i zasady spłaty zawarte w umowie

kredytu i ugodzie w istocie różnią się między sobą, jednak jest to oczywiste z uwagi na niedotrzymanie pierwotnej umowy kredytu, której spłatę miała umożliwić pozwanym ugoda.

Sąd Okręgowy w O. wyrokiem z dnia 9 października 2017 r. uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w B. do ponownego rozpoznania. Podkreślił, że w zaskarżonym wyroku, mimo, że faktycznie pozwani wyrazili zgodę na obciążenie ich kosztami monitoringu i windykacji, Sąd Rejonowy nie rozpoznał zarzutów zgłaszanych w toku postępowania przez pozwanych, szczególnie w zakresie kwestionowanej wysokości dochodzonej należności. Wskazał, że powódka nie udowodniła roszczenia na kwotę 2 521,13 zł. Uznał, że Sąd Rejonowy w ogóle nie poddał ocenie zasadności zastrzeżeń pozwanych w zakresie odsetek w kwocie 2 806,91 zł. W tej sytuacji przyjął, że powódka nie wykazała wysokości swojego roszczenia. W konsekwencji spostrzegł, że skoro nastąpiło uwzględnienie powództwa bez zbadania wszystkich zarzutów zgłaszanych w toku procesu przez pozwanych, Sąd Rejonowy nie rozpoznał istoty sprawy w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c. Stwierdził, że zbadanie ewentualnego stanu zadłużenia pozwanych wobec powódki zarówno co do zasady, jak i wysokości, wymaga przeprowadzenia w tej części postępowania dowodowego w całości.

Pozwani wnieśli zażalenie na wyrok Sądu Okręgowego, zarzucając naruszenie art. 386 § 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że w postępowaniu toczącym się w wyniku zażalenia złożonego na podstawie art. 394¹ § 1¹ k.p.c. na orzeczenie kasatoryjne Sądu drugiej instancji, Sąd Najwyższy bada tylko, czy wystąpiły wskazane przez Sąd drugiej instancji przesłanki uchylenia zaskarżonego wyroku, którymi są: nieważność postępowania przed sądem pierwszej instancji, nierozpoznanie przez ten sąd istoty sprawy oraz sytuacja, gdy wydanie wyroku przez sąd drugiej instancji wymagałoby przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości. Przedmiotem oceny Sądu Najwyższego w postępowaniu wywołanym wniesieniem zażalenia na podstawie art. 394¹ § 1¹ k.p.c. nie mogą być inne kwestie, w szczególności dotyczące oceny zasadności

roszczenia ani merytorycznego badania stanowiska prawnego sądu drugiej instancji, jak również badania prawidłowości zastosowania przepisów prawa procesowego, które nie odnoszą się ściśle do wskazanych przez sąd drugiej instancji podstaw uchylenia wyroku sądu pierwszej instancji. Omawiane zażalenie nie jest bowiem środkiem prawnym służącym kontroli materialnoprawnej podstawy wyroku ani prawidłowości zastosowania przez sąd drugiej instancji przepisów prawa procesowego niezwiązanych z podstawami kasatoryjnymi, lecz zażalenie to jest skierowane przeciwko uchyleniu wyroku i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania, a więc ocenie może być poddany jedynie ewentualny błąd sądu odwoławczego przy kwalifikowaniu określonej sytuacji procesowej, jako odpowiadającej powołanej podstawie kasatoryjnej (zob. m.in. postanowienia z dnia 12 grudnia 2013 r., V CZ 75/13, niepubl., z dnia 7 listopada 2012 r., IV CZ 147/12, OSNC 2013 r., nr 3, poz. 41, z dnia 16 maja 2013 r., IV CZ 31/13, niepubl. i z dnia 21 czerwca 2013 r., I CZ 48/13, niepubl.).

W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy nie miał podstaw do wydania orzeczenia kasatoryjnego. Nie można bowiem przyjąć, że w rozważanej sprawie istniała konieczność powtórzenia przez sąd odwoławczy całego postępowania dowodowego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2015 r., V CZ 7/15, niepubl.). Tymczasem w niniejszej sprawie, jak zresztą wyraźnie podkreślił Sąd Okręgowy, jego wątpliwości dotyczą ewentualnego stanu zadłużenia pozwanych wobec powódki zarówno co do zasady, jak i wysokości, co wymaga przeprowadzenia „w tej części postępowania dowodowego w całości”. Zarzut naruszenia art. 386 § 4 k.p.c. okazał się zatem uzasadniony.

Z przedstawionych powodów orzeczono, jak w sentencji (art. 398¹⁵ § 1 w związku z art. 394¹ § 1 i § 3 k.p.c.).

jw

kc